Psanec - Komunální odpad

Psanec

Den za dnem svůj život v hlíně prokopávám
ve svejch nablejskanejch snech
vězeň v mým těle si přeje
ať neuhnu ranám, stejně tvrdým
jako pěst

Čas, ten vrah, co si v klidu mý křížky sčítá, a mění ve vrásky
Nejsem tím rváčem, tím vlkem - co kořistí zmítá - a už je míň lásky
Za stolem u okna v domově pro staré - čekám na jiskru naděje
Ty šachy co hraju, bez krále, pěšáky nezvedám - a dáma mě nechce
Jako psanec - jako štvaná zvěř
odcházím, už nechci hrát dál - figurky srážím dlaní jako dřív
Nechte mě jít v tomhletom nebudu žít, až mý tělo upadne, nechte mě ležet na dlažbě,
nechte mě jít,naposled svobodně snít, že bez dámy vyhrát smím, když na krále padá stín . . .